

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 12 0 U 005551 16 Uvp
Banjaluka, 20.11.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, te Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Zdravke Čučak, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi M.B. iz P., opština B. (u daljem tekstu: tužilac), protiv tuženog Ministarstva, u predmetu ćutanja administracije, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Bijeljini broj 12 0 U 005551 16 U od 18.03.2016. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 20.11.2018. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je tužba tužioca podnesena protiv tuženog zbog ćutanja administracije, odnosno zbog nedonošenja rješenja, jer se u konkretnom slučaju nisu ispunili uslovi za uvažavanje iste propisani odredbom člana 17. u vezi sa odredbom člana 31. stav 4. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS).

Odbijanje tužbe sud je obrazložio razlozima da se u konkretnom slučaju nisu stekli uslovi iz odredbe člana 17. ZUS za uvažavanje tužbe, jer tužilac zahtjevom od 16.01.2016. godine kojeg je urgirao 08.02.2016. godine nije tražio od tuženog organa donošenje rješenja niti kakvog drugog upravnog akta kojim bi se odlučivalo o njegovim pravima i interesima, već iz sadržaja tužbe proizilazi da je on od tuženog tražio dostavljanje informacija vezanih za njegov status kao izbjeglog i raseljenog lica shodno Zakonu o slobodi pristupa informacijama.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija njenu zakonitost zbog povrede zakona i povrede pravila postupka koja je od uticaja na rješenje stvari. U zahtjevu iznosi da je službeno lice Odsjeka Z. povrijedilo njegova prava propisana odredbama člana 11. i 12. Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 20/01), jer je on od istog organa tražio dostavljanje ličnih informacija vezanih za statusna pitanja, obzirom da je tužiocu Republika Srpska priznala status raseljenog lica uvažavajući činjenicu da je njegova imovina u ranijem mjestu prebivališta uništena. Smatra da se radi o informacijama koje su pod kontrolom pomenutog organa i da je isti bio dužan da postupi po zahtjevu tužioca za dostavljanje tih informacija jer su neophodne za demokratski proces. Tvrdi da je sud donio pobijanu presudu na bazi odgovora na tužbu zasnovanog na lažnom zapisniku od 21.07.2004. godine i na podlozi lažno uzete izjave koju je od tužioca uzeo službenik organa M.M., a koju je tužilac potpisao pod pritiskom, ucjenom i iznudom, što je sve posljedica zastrašivanja, diskriminacije i prijetnji te ugrožavanja lične bezbjednosti tužioca zbog čega je on morao pobjeći iz Milića i odjaviti boravak na području te

opštine. Smatra da se povreda pravila postupka ogleda i u tome što je odgovor na tužbu mogao dostaviti samo resorni ministar, a nikako službeno lice Odjeljenja za informisanje i analitiku tuženog koje je u pogledu tužioca počinilo brojne nezakonite radnje. Dodaje da je zbog svih učinjenih nezakonitosti tuženi bio dužan da mu isplati materijalnu nadoknadu koju treba utvrditi po službenoj dužnosti, te svakako i nematerijalnu nadoknadu po osnovu duševnog bola zbog ponižavanja i pretrpljenog straha koji i danas trpi. Konačno predlaže da ovaj sud postupi po zahtjevu hitno i da mu obezbjedi efikasnu zaštitu imovinskih, humanitarnih i materijalnih prava zajamčenih Ustavom Republike Srpske.

Tuženi je u odgovoru na zahtjev istakao da je isti neosnovan, te da se u zahtjevu ne ukazuje na propuste nižestepenog suda zbog kojih bi pobijana presuda bila nezakonita, pa predlaže da se isti odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu i odgovor na zahtjev, shodno odredbi člana 39. ZUS, kao i cjelokupne spise upravnog spora, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odlučeno o tužbi tužioca podnesenoj protiv tuženog radi ćutanja administracije, odnosno zbog nedonošenja rješenja po zahtjevu, jer se u konkretnom slučaju nisu ostvarili uslovi iz odredbe člana 31. stav 4. ZUS za uvažavanje tužbe, kako je to ispravno zaključio i obrazložio nižestepeni sud.

Donoseći odluku o odbijanju tužbe sud je pravilno razmotorio pravnu prirodu zahtjeva kojeg je tužilac podnio tuženom dana 16.01.2016. godine i urgirao dana 08.02.2016. godine, a koji ne predstavlja zahtjev za donošenje rješenja u određenoj upravnoj stvari o kojem organ nije odlučio a bio je dužan, na što se isključivo odnosi odredba člana 17. ZUS. Naime, odredba člana 7. ZUS propisuje da se upravni spor može voditi samo protiv konačnog upravnog akta (stav 1.), te da upravni akt, u smislu ovog zakona, jeste akt kojim nadležni organ iz člana 4. ovog zakona rješava o izvjesnom pravu ili obavezi, odnosno neposredno ličnom interesu fizičkih i pravnih lica ili drugih stranaka u kakvoj upravnoj stvari (stav 2.), dok odredba člana 8. ZUS propisuje da se pod uslovima iz člana 17. ovog zakona upravni spor može pokrenuti i kad nadležni organ o zahtjevu, odnosno o žalbi stranke nije donio odgovarajući upravni akt. Dosljednim tumačenjem ovih odredbi kakvo je dao nižestepeni sud, sasvim je jasno da se zahtjev tužioca od 16.01.2016. godine kojim je on tražio „dostavljanje svih informacija vezanih za statusna pitanja tužioca kao raseljenog lica u Republici Srpskoj shodno Zakonu o slobodi pristupa informacijama“ ne može smatrati zahtjevom o kojem je organ bio dužan donijeti rješenje, odnosno odluku po žalbi u slučaju nedonošenja prvostepenog rješenja u smislu odredbe člana 17. ZUS.

Ovaj suštinski zaključak nižestepenog suda ničim konkretno sa aspekta primjene prava ne pobija tužilac u zahtjevu za vanredno preispitivanje u kome, identično kao u tužbi, iznosi činjenice koje nisu u vezi sa predmetom spora i nisu ni trebale biti predmet razmatranja, te ukazuje da je sud povrijedio pravila postupka kada je pobijanu presudu donio na osnovu odgovora na tužbu kojeg nije sačinio i potpisao resorni ministar, a koji navod nije osnovan jer iz spisa proizilazi da je odgovor na tužbu od 01.03.2016. godine potpisao ministar, a što sve i da je to učinio neko od službenih lica po njegovom ovlaštenju svakako ne bi bilo od uticaja na rješenje stvari.

Slijedom prednjeg, ovaj sud nalazi da pobijanom presudom nisu ostvareni razlozi nezakonitosti iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija kao neosnovan na osnovu odredbe člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić